

+ V mene Otca i Syna i Ducha Svätého! Amen

Blahej pamäti pápež Pius XII. sa pri jednej audiencii takto prihovril istému novokňazovi: "Kde len budeš syn môj všade Źehnaj - ustavične Źehnaj. Keby si nič v živote nerobil len celý život Źehnal, urobil by si pre tento svet tak veľa. Na jedno kňazské poŹehnanie rúti sa veľké množstvo zlých duchov do pekiel a prichádza toľká úľava na tento svet." Zvláštne, povedal som si, aká sila je skrytá v tomto slovíčku. A rozumieme mu vôbec??? Bez BoŹieho poŹehnania márne sú ľudské namáhanie. Mnohí z vás si možno spomeniete napríklad na dečky v kuchyniach našich starých mám pri sporákoch s takýmto, alebo podobným obsahom. Dnes už ich nevidno.... Keď vidíme občas ľudí ako sa hanbia preŹehnať pri kríži, v kostole, to znamená, že to gesto nám zovšednelo natoľko, že sa môžeme právom pýtať: vieme prijímať poŹehnanie??? Vieme Źehnať svojim deťom, a vôbec druhým ľuďom, veď Biblia nám hovorí: "Źehnajte a neprekínajte, radujte sa s radujúcimi a plačte s plačúcimi...." Ak to nerobíme, ak tomu nerozumieme, treba si to s BoŹou pomocou vysvetliť a naučiť sa!!! Čo sú to poŹehnané vianočné, veľkonočné, sviatky? Toľkokrát to vyslovujeme, ale čo sa za tým ukrýva? Stačí niekomu poslať takýto mail, pohľadnicu, či sms, a už budú hneď poŹehnané??? Čo znamená, keď prezident štátov vo svojich prejavoch k národu opakujú slová: Nech Boh Źehná našu krajinu, našu domovinu...!!! A čo znamená, keď Źehná pápež mestu a svetu (Urbi et Orbi), alebo jednoducho na poľudnie z okna svojho vatikánskeho bytu? Je v tom nejaký rozdiel, alebo nie??? Keď niekde ľudia utekajú z omše, na záver ktorej dáva kňaz poŹehnanie a možno už majú myšlienky kdesi úplne inde....chcú prijať s vierou to poŹehnanie....niekedy sa ani poriadne nepreŹehnajú niektorí / nedotknú sa čela, srdca, ramien - resp. preŹehnanie v štýle „odháňam“ muchy alebo“ škrabem“ sa na hrudi!...Dieťa nechodí pred svätým prijímaním na krížik, ale pre poŹehnanie. Krížik je len vonkajším symbolom, gestom niečoho veľmi dôležitého a veľmi silného vo vnútri, v srdci človeka!!! A toto si možno ľudia ani neuvedomujú. Poznám dosť veriacich ľudí z rozličných farností, ktorí neodídu od kňaza, aby si nepoprosili poŹehnanie a ich život je povzbudivý, pokojný a oslovujúci aj napriek krížom. Aj latinské slovo "benedicere" (dobře hovoriť) znamená

slovami darovať dobro. Aj tu je reč o blahu, dobre, alebo vôbec o čomsi pozitívnom, čo vyslovujeme o druhom človeku alebo veci.

Pozor: Dobre hovoriť neznamená pekně hovoriť. Ježiš často hovoril neprijemné až tvrdé slová, doslova rezal do živého. Dnes je rozšírené slovo populizmus - populista je ten, kto hovorí čo chce počuť ľud - lat. populus a tak si láka masy a ich sympatie. Teda pekne sa dá aj klamať, zavádzať, manipulovať, priviesť do nešťastia/. Naša Katolícka Cirkev má v knihe obradov zvaných Rituale Romanum aj osobitnú stať o poŹehnaniach. Dnes platný Rímsky rituál upravený II. vatikánskym koncilom vyhlásil pápež blahoslavený Ján Pavol II. v roku 1984. Podľa neho Cirkev pevne verí, že poŹehnávanie nie je formálnym a prázdny úkonom, ale že prináša hojné ovocie a duchovnú silu. Medzi poŹehnávaniami má Cirkev aj osobitné oslavné Źehnanie vzťahujúce sa na Boha, ktorými posväcuje rôzne životné príležitosti a povzbudzuje veriacich, aby oslavovali Boha a ďakovali mu. II. vatikánsky koncil o poŹehnaniach doslova povedal: „A tak liturgia sviatostí a svätenín spôsobuje, že dobre disponovaným veriacim sa posväcujú takmer všetky udalosti ich života milosťou BoŹou, prameniaca vo veľkonočnom tajomstve, umučenia, smrti a zmŕtvychvstania Kristovho, z ktorého čerpajú sviatosti a sväteniny všetku svoju účinnosť; a iste každé správne užívanie hmotných vecí sa dá zamerať a na posvätenie človeka a na oslavu Boha ! (SC 61) PoŹehnanie ma blahodarný, plodný a mocný účinok ako svetlo, ktoré zostupuje z neba a otupuje silu tmy. Pôsobí tak, že nahovára, povzbudzuje, dodáva odvahu a nabáda rozhodnúť sa pre dobro a zvoliť si cestu lásky. Pre toto rozhodnutie dáva súčasne svetlo a silu. PoŹehnanie je ako fakľa prinesená do tmavej miestnosti, osvetľuje priestory a umožňuje zveľaďovať v nich pokoj, dobro, blaho a zdravý život. PoŹehnanie je cesta do údolia hojnosti, je tečúci potok čistej pramenistej vody! Prameňom každého poŹehnanie je sám Boh. On je cieľom, nielen prameňom. V poŹehnaní sa dáva ľuďom sám Boh, ktorý je nadovšetko. „Kristus je najväčšie Otcovo poŹehnanie“ - hovorí sa v rímskom rituáli.

Źehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

*Vypočul si ma, Pane!
O Tvojom mene rozpoviem
svojim bratom,
uprostred zhromaždenia
Ťa takto budem chváliť:
- Sláv Hospodina, ty, kto sa
Ho bojíš, uctievaj si Ho,
potomstvo Jákobovo, boj sa
Ho, Izrael, i tvoje pokolenia!
Lebo si nezošklivil biedu
slabého, neodvrhol ho,
neukryl sa pred ním a
vypočul, keď volal na Neho.*

*Vzýval a chváliť som Ťa
v zhromaždení a splním,
čo som sľúbil pred nimi.
Pokorní budú jest'
a nasýtia sa. A kto Ho hľadá,
chváliť bude Pána,
biť bude jeho srdce naveky.*

*Vrátia sa k Nemu
všetky zeme časti,
narodov všetky čelade
Jemu sa klaňať budú.
Pretože Bohu patrí kraľovať
a prislúcha Mu vladať
nad národmi.
Pokľaknú pred Ním všetci
v zemi spiaci,
pred Ním sa pokorí,
kto zostupuje v prach
a dušu svoju túži zachovať.
Semeno ľudské Jemu bude
slúžiť a pokoleniam
o Ňom rozprávať.
A hlásať budú Jeho
spravodlivosť všetkým,
čo na svet prídu za nimi:
Hľa, dielo BoŹích rúk!*

Dotyk Ježišovej ruky – dotyk milosti

V živote stretne veľa ľudí, ktorí sú hodní nášho obdivu. Žaseme nad tým, čo všetko dokážu. Obdivujeme napríklad ich manuálnu zručnosť. Človek musí mať trochu talentu a potom nesmie chýbať ani tréning. Za takýmto

človekom ideme s otázkou: „Ako to robíš?“ Občas obdivujeme na iných schopnosť znášať kríže, vyrovnávať sa so zložitými situáciami. Podľa nás to hraničí so zázrakom. Pýtame sa ich: „Ako to robíš?“ Niekedy chceme poznať technológiu, technický postup, inokedy sme skôr zvedaví, odkiaľ berú ľudia vnútornú silu, aby sa vyrovnali so životnými nástrahami.

Evanjelium hovorí o tom, ako Ježiš uzdravil hluchonemého. Božie slovo obsahuje opis celej akcie, aj keď sv. Marek upozorňuje, že sa to celé udialo mimo dosahu zástupu. Predsa len niekto videl celý proces uzdravenia. Ježiš vrátil chorému zmysly. Jeho zmysly urobil funkčnými, zariadil, aby tento človek počul a rozprával. Mohli by sme sa ho spýtať: „Pane, ako to robíš?“ Práve teraz je táto otázka aktuálna. A vždy aj bude, lebo až do konca sveta sa bude ohlasovať evanjelium. Kiežby to všetci počuli a o tom aj rozprávali! Na to potrebujú zmysly. Najmä však ten, ktorý je v Božom slove vyjadrený ako zmysel pre Božie veci.

Ježišovi umožnili vložiť na hluchonemého ruku. Je to prejav dôvery voči Božej milosti. Božie slovo niekedy hovorí o opačnej činnosti. Hovorí o tom, že niekto na niekoho „položil ruku“. Tento výraz znamená zlobu, ublíženie, ba dokonca aj fyzickú likvidáciu. Umožníme, aby Ježiš mohol „vložiť“ na iných svoju ruku. Umožníme a pracujme na tom, aby Ježiš cez nás „vložil“ ruku svojej milosti na tých, ktorých zmysel pre Božie veci je nateraz nefunkčný. Zlý životný príklad je akoby „položenie“ ruky, ktorá ubližuje, lebo neumožňuje stretnutie s Bohom. Dotknime sa praxe: Vidia dnes deti svojich rodičov modliť sa? Platí to aj opačne! Koľko by sme našli rodín, kde sa číta, používa Sväté písmo? Sú dnes rodiny, kde sa hovorí úctivo (všeobecne) a úctivo o Cirkvi? Mestské i vidiecke letné ulice sú preplnené deťmi na bicykloch a kolieskových korčuľiach a kostoly cez bohoslužby zívajú prázdnotou! Táto prax dokazuje, že doba skôr „položila“ ruky na ľudí a neumožnila Boží dotyk „vloženia“ rúk. Mali by sme sa postaviť hneď vedľa hluchonemého. Potrebujeme pomoc rovnako ako on! Určite sme schopní pozdvihnúť zrak a vzdychnúť v pokání a v túžbe po Božej priazni. Nebo sa nám určite otvorí

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

• Saleziánsky kňaz Bystrík Muránsky (Anton Macák, 1907–1972) zanechal unikátne dielo – 170 slovenských ľudových piesní preložených a prebásnených do latinčiny. Vyšli aj s úplným notovým zápisom, s registrom originálnych slovenských textov i s výberovým súborom anglických prekladov. Čarovné, zemito krásne melódie spod Tatier sa ozývajú v jazykoch prístupných celému svetu.

31. augusta uplynulo 40. rokov od jeho úmrtia. Spomeňme si v modlitbách na nášho vištického rodáka.

• Za všetkých kňazov na Slovensku je venovaná 40-dňová reťaz pôstu a modlitieb, ktorá sa začne na sviatok Sedembolestnej Panny Márie (15. septembra). Vyvrcholí 24. októbra 2012. Pôstna reťaz je s požehnaním košického arcibiskupa Mons. Bernarda Bobera, košického pomocného biskupa Mons. Stanislava Stolárika a spišského biskupa Mons. Štefana Sečku a zastrešuje ju Spolok adorujúcich kňazov.

Za základ tejto iniciatívy bol vzatý cirkevný príkaz o pôste, ktorý prežívame na Popolcovú stredú a Veľký piatok. To znamená, že iba raz za deň sa dosýta najesť a okrem toho ešte dvakrát niečo zjesť. A zdržať sa mäsitého pokrmu. **Do iniciatívy sa zapojí každý, kto tento pôst zachová aspoň jeden deň v rámci časovej lehoty 40 dní počnúc od 15. septembra a končiac 24. októbra.** Tí, ktorí sa zo zdravotných dôvodov alebo z dôvodu vykonávania ťažkej práce nemôžu takto postiť, môže si zvoliť pre seba akceptovateľný pôst, napr. zrieknuť sa istý čas pozerania televízie, fajčenia alebo niečoho iného.“

Modlitby a pôst treba obetovať za kňazov, za ich posvätenie, aby ostali verní svojmu kňazskému povolaniu, aby neklesala ich viera. A treba sa modliť aj za nové kňazské povolania.

Sväté omše v 23. týždni cezročného obdobia (B)

10.IX. pondelok «Missa tridentina»

18.00 Za farníkov

11.IX. utorok

18.00 Za Ľ. Mateja a Máriu Jarábkových a celú rodinu

12.IX. streda Najsvätejšieho Mena Panny Márie

18.00 Za zdravie a Božie požehnanie pre Antona

13.IX. štvrtok

18.00 Za Ľ. Jozefa a Máriu Magdalénu Minárikových – 5. výročie

14.IX. piatok Sv. omša za účasti detí – (detská), svätá omša z nasledujúcej slávnosti

18.00 Za Ľ. Karola Pešku – 1. výročie

Lektori: Pešková L., Kosnáčová T.

15.IX. sobota

08.00 Za Ľ. Teofila Jurčoviča a rodičov

Lektori: Fajkusová P., Blahová M.

10.30 Národná púť k Sedembolestnej Panne Márii v Šaštíne – Pontifikálna svätá omša v priamom prenose, hlavný celebrant a kazateľ otec kardinál Jozef Tomko

Upratovanie kostola č.d. 126 – 150

16.IX. 24.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 Na poďakovanie Božskému Srdcu Ježišovmu a Panne Márii za dožitých 80. rokov Heleny Matuškovovej

Lektori: Jurčovičová M., Jelínková L.

10.00 Za Ľ. vdp. Jána Holeca – 110. výročie narodenia

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

10. IX. pondelok sv. Gregor Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi

11. IX. utorok sv. Rozália, panna

12. IX. streda Najsvätejšie meno Panny Márie

13. IX. štvrtok sv. Ján Zlatousta, biskup a učiteľ Cirkvi

14. IX. piatok Povýšenie Svätého Kríža - sviatok

15. IX. sobota Sedembolestná Panna Mária

– patrónka Slovenska - slávnosť

Tak sa tešil

Aká radosť, keď človek urobí niekomu radosť.

Theodor Haecker

Bol to len krátky list, a predsa urobil troch ľudí šťastnými. Keď zomieral básnik Konrád Weiss, povedal kňazovi, ktorý ho zaopatroval, o veľkej radosi, ktorú mu spôsobil ďakovný list mysliteľa Theodora Haeckera za istú jeho báseň.

Konrád Weiss nebol veľmi rozmaznaný úspechmi, tým viac si cenil ohlas významného mysliteľa. A duchovný otec tiež nelenil a dojatý radosťou zomierajúceho, napísal o tomto zážitku Haeckerovi. A tak vznikla oná poznámka v Haeckerovom denníku, z ktorej o to krajšie žiari radosť, že ostatné sú plné sklamaní a starostí.

Táto epizóda je dôkazom toho, koľko radosi môže človek spôsobiť, keď odovzdá dobré správy. Ako môže človek človeka povzbudiť, keď mu dá vedieť, že niekto tretí o ňom pekne hovoril... že toho tretieho urobil šťastným...

Koľko dobrého sa nestane, lebo sme priveľmi ľahostajní, leniví alebo zábudliví a jednoducho vedome a zámerne neurobíme druhým radosť. Kritiku podávame ďalej oveľa častejšie, pričom ona z úst do úst ešte naberá na ostroti, alebo dokonca zraňuje.

O čo je lepšie uznaním a chválou povzbudiť, potešiť alebo jednoducho oznámiť, čo dobrého sa stalo.

A tak ako človek, ktorý dáva útechu, sám útechu prijíma, aj ten, kto robí radosť, spôsobuje ju aj sebe. Lebo stále platí jednoduchá pravda: „Keď chceš byť v živote šťastný, prispievaj k šťastiu druhých! Lebo radosť, ktorú rozdáваме, vráti sa do nášho srdca.“

Chvála dobra

Kto druhého odsudzuje, môže sa myliť. Kto mu odpúšťa, nikdy sa nemýli.

Heinrich Wasgerl

„Ak človek prispel k tomu, aby bolo vo svete viac lásky a dobra, trochu viac svetla a pravdy, jeho život mal zmysel.“ Tieto slová nám zanechal páter Alfred Delp, mučeník pravdy v mocnosti ľži.

Alfred Delp nehovorí prázdne slová, ani keď rozlišuje medzi láskou a dobrom. Láska a dobro naozaj nie sú jedno a to isté. Vidíme to aj v tom, že síce existuje „nešťastná láska“, ale „nešťastné dobro“ nie.

Láska hľadá odpoveď, odpoveď rovnakého druhu. Kto verne miluje, chce byť verne milovaný. Kto chladno miluje, uspokojí sa s chladnou opätovanou láskou. Kto vášnivo miluje, očakáva vášnivú lásku. Keď sa takáto nenájde, hovoríme o „nešťastnej láske“.

S dobrom to nie je tak, lebo dobro nič neočakáva. Preto ani nemôže byť sklamané. Iba očakávania môžu byť sklamané, iba nároky môžu byť odmietnuté.

Dobro je ako studňa s nápisom: „Pozrite. aký šťastný je môj život - vždy len dávam.“ S týmito slovami prúdi voda z potrubia do nádrže, ale studňa sa nikdy nepýta:

Kam? Čo za to? Lebo je sytená odinakiaľ. Preto vraví, že má „šťastný“ život.

Tam však, kde láska nehľadá svoje, mizne aj rozdiel. Preto existuje aj nezištná láska, ktorá sa vlastne zmenila na dobro - takáto láska nemôže byť nešťastná.

Túto lásku, ktorá dozrela v dobro, mal na mysli Theodor Haecker, keď povedal: „Byť dobrý - to je všetko!“

Úcta je základom lásky

Goethe odporúčal - ako aj sv. Augustín - trojakú úctu: voči tomu, čo je pod nami, vedľa nás i nad nami.

Jozef Bernhart

V Stauffenbergovej ulici v Berlíne sme si 20. júla spomienkovou slávnosťou uctili hrdinských mužov, ktorí v roku 1944 položili svoje životy za lepšie Nemecko.

Teraz, niekoľko dní po tom, prinesené kvety na letnom slnku zvädli. Ale stuhly pripevnené na vencoch žiarili. oslavné, zlatými písmenami napísané venovania sa dali čítať. Takmer som v tej žiare bol prehladol úzku stuhu s čiernym drobným nápisom. Veniec venovala skupina francúzskych veteránov a svoj hold vyjadrili nápisom: „S úctou.“

Odrazu sa mi po tomto jednoduchom slove zdali ostatné patetické zlaté nápisy zvädnuté ako suché kvety pri čerstvej kyticí. Zahanbene som si uvedomil, že cudzinci použili výraz, ktorý sa nám už dávno vytratil z reči: Úcta.

Strata slov signalizuje stratu hodnôt. Áno, už dávno cítiť, čo sa nám s „úctou“ vytratil z našej zanedbanej reči:

úctivý odstup, úctivá oddanosť, taktná zdvorilosť, samozrejme sebaovládanie, tmená citlivosť, zmysel pre dôstojnosť, posvätnosť, pre tabu, pre diskretnosť.

Úcta je postoj, ktorý potrebuje každé náboženstvo. Úcta patri k láske, je jej základom.

Max Rossler „Objav radosť“

Tam ho ukrižovali...Ježiša v prostriedku

(Jn 19, 17 - 22)

Je jeden deň v roku, keď stredom liturgie a jej vrcholným momentom nie je Eucharistia, ale Kristov križ. Teda nie sviatosť, ale udalosť, nie znamenie, ale jeho zmysel. V tento deň Cirkvou prechádza celkom zvláštna milosť. Tajomne sa skvie križ a nikdy sa nekončiaci synovský výkrik - Otče, do tvojich rúk. Láska sa nedá žiť bez bolesti.

Kristov križ je zrkadlo nastavené hriechu. Je nezakalenou hladinou, v ktorej hriech môže poznať sám seba. A nám dáva poznať a vidieť zlo v celej jeho nahote, v celej jeho hrôze, také, aké v skutočnosti je. Tak ako ho nikde inde nevidíme. Vo svete je zlo vždy nejako zmiešané s dobrom a dobro so zlom. V zložitej spleti príčin a odplaty.

Všetka ľudská zloba v piatkovej dráme vyjde na scénu. Najvyšší kňaz, poprední kňazi, Judáš, satan i ľud, všetci sa podieľal na usmrtení Božieho Syna. Boh do toho nikoho z nich nenútil. Všetci na to mali svoje dôvody a konali dobrovoľne. Ak zlo odoberie životnú morálnu miazgu z ľudí, dôsledok, hoci to bude trvať dlho, sa iste dostaví. Zlo netoleruje svätého človeka.

Ukazuje sa, že ani dnes, tak ako na začiatku Cirkvi, sa evanjelium nepresadí vo svete „múdrymi rečami“, ale tajomnou mocou križa. Apoštol Pavol píše: „Židia si totiž želajú zázraky, Gréci zas hľadajú múdrosť, ale my kážeme Krista ukrižovaného.“

Hoci sa dejiny neskončili popoludním Veľkého piatka, človek už nikdy nesmie dopustiť, aby prekročili popoludnie tohto dňa.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Ako rozlíšiť deň od noci

Raz sa starého pustovníka opýtali:

- Ako zistíme, kedy sa končí noc a začína nový deň? Pustovník im však namiesto odpovede položil otázku:

- A vy si čo myslíte?

- Keď vidím v diaľke zvieru a dokážem rozlíšiť, či je to krava, alebo kôň! - odpovedal jeden z nich.

- A ja viem, že skončila noc a začína deň, keď dokážem rozlíšiť čerešňu od jedle! - odpovedal iný. Pustovník ho prerušil:

- Aj ty si sa pomýlil! Všetci sa ho preto pýtali:

- Tak ako sa to potom dá rozlíšiť? Pustovník odpovedal: „Keď sa pozeráš do očí nejakého muža a spoznáš v ňom brata. Keď sa pozeráš do očí nejakej ženy a spoznáš v nej sestru... Ak toto nedokážete urobiť, pre vás je ešte stále noc, aj keby slnko svietilo vysoko na oblohe!“

Albino Luciani-Ján Pavol I. „Veľké pravdy v malých príbehoch“

Rok nad evanjeliom

Ježiša sprevádzali aj ženy

Zo života sv. Františka rozpráva jeden z jeho spoločníkov tento príbeh:

„Čo sa vám prihodilo, mnísi?“ povedala so smiechom žena. „Kto vám dal až toľko piť?“

„Boh! Boh, ktorý má mnoho súdkov!“ odpovedal František a zatlieskal. „Pod' sa napiť aj ty!“

„Odkiaľ prichádzate?“

„Odnikiaľ, urodzená pani!“

„A kam idete?“

„K Bohu!“ zvolal František. „Medzi ničím, odkiaľ ideme, a Bohom, ku ktorému ideme, tancujeme a plačeme.“

Mladá pani sa prestala smiať. Pravou rukou si zakryla hlboký výstřih a vzdychla si: „Pre toto sme teda prišli na svet?“

„Pre toto, urodzená pani! Tancovať, plakať a stúpať k Bohu!“

„Volám sa Jakobína, som žena šľachtica Graciána Frangipaniho. Mala som v živote priveľa šťastia, a to ma zahanbuje. Priveľa šťastných náhod, a to ma desí. Ale nemôžem vám to hovoriť tu, pred všetkými... Pod'te ku mne, chcete?“

Išla vpredu a my sme ju nasledovali. Kto by nám bol mohol povedať, že táto pôvabná pani sa po sestre Kláre stane najdrahšou, svätou a najvernejšou Františkovou spoločníčkou! Kto by nám bol povedal, že priveľké šťastie môže priviesť poctivú dušu ku kajúcnosti a k slzám!

„Hanbím sa,“ povedala nám Jakobína, keď sme vošli do jej obydľia, „hanbím sa, že vlastným všetko v hojnosti, zatiaľ čo mnohé ženy nemajú nič. Aká nespravodlivosť! Proste Boha, nech na mňa zošle veľkú skúšku. Keby som bola slobodná, vyšla by som bosá na ulicu a žobrala by som z domu do domu! Ale mám manžela a deti...“

František na ňu s obdivom pozrel: „Tvoja duša je chrabrá, urodzená pani! Maj strpenie! Príde deň, keď budeš môcť voľne odložiť svoje črievce a žobrať z domu do domu. Boh je veľký! Zmiluje sa nad tebou. Do nášho budúceho stretnutia!“

Jakobína sa neskôr stala svätou spoločníčkou Františkovo hnutia.

S Ježišom chodili aj ženy. Pôsobili v jeho Cirkvi cez celé

dejiny. Aj dnes si povoláva obetavé ženy do svojej služby. A koľké! Ako matky, ako pracovníčky v sociálnej službe i v apoštoláte. Verné ženy! Ako si vás ctíme!

Božie slovo padá do pôdy

Prečo sa od nás odráža každé slovo čítané v evanjeliu alebo počuté v kostole? Veríme, že Boh nám má a môže čosi povedať, a že nám aj hovorí, najmä pri svätej omši? Prečo nás neupúta Božie slovo?

Alebo sa mýlime? Niečo nás nadchne, a už to považujeme za svätosť? Niečo nás dojme, a potom to zmizne bez stopy? Alebo sa bojíme, aby sa nás Pán Boh príliš nezmocnil? Alebo máme toľko povinností, že na budúcnosť, na svoju absolútnu budúcnosť nemáme čas myslieť? Alebo počúvame kňaza a stále s ním vnútorne polemizujeme a bránime si svoje postoje? Alebo počúvame a myslíme na druhých - ale im dal!? Alebo spoznávam v Božom slove seba samého - to o mne je reč? Viem si povedať: Toto patrí mne, toto som ja? Viem zapochybovať o sebe? Viem byť voči sebe kritický? Viem skloniť hlavu a byť pokorný? Viem si priznať, že sa mi nedarí, že zlyhávam? Viem povedať: Bože, buď so mnou! Viem byť nespokojný sám so sebou? Prijímam Božie slovo ako zjavenie pre seba a pre svoj denný život? Prijímam Božie slovo ako výzvu?

Boh sial zrno aj do môjho srdca. Nechce však rozdávať talenty na zakopanie, ani rozsievať zrno napospas vetru a na skalú. Nechce vkladať semená na miesta, kde nenájdu možnosť vyrásť a vydať úžitok.

Myslel som si už niekedy, že som dobrá pôda? Lepšia než iní? A nebolo mi potom do plaču, keď som zistil, že som zbabelejší než iní, že iní sú obetavejší, čistejší a hlbší?

Chápanie tajomstiev

Tu pristúpili k nemu učeníci a spýtali sa ho: „Prečo im hovoríš v podobstvách?“ (Mt 13,10)

Ježiš musel rátať so vznetlivosťou poslucháčov i s nedôverou úradov. Poslucháčov nemohol ani uraziť v ich očakávaníach, ani rozohniť pre nerozmýšlené činy. Nedôverčivú vrchnosť nesmel zas podráždiť, aby ho aspoň nejaký čas strpela a umožnila mu vykonávať podstatnú časť diela. Ježiš hovoril preto obozretne. Často robil iba narážky, hovoril akoby medzi riadkami. Tým povzbudzoval poslucháčov, aby si všimli základnú líniu jeho nauky a vyvodili z nej dôsledky. To bola jeho úloha - rozsievať, nie žať. Povolal učeníkov, formovať ich znútra, aby rástli. Pripraviť ich, aby mohli zasievať zrno pre budúce žatvy stáročí.

Kto počúval Ježiša, ale chápal veci tvrdohlavo starým spôsobom a zaradoval ich do starých schém, ten počúval, a predsa nepočul, ani neporozumel. Uzavretý človek sa nedostane k ničomu novému, ani sa nezmení. Kto je však ochotný zmeniť svoje schémy, ten môže cez milosť veľa pochopiť a sám seba zmeniť. Stať sa úplne novým človekom z Božieho slova. Táto možnosť zmeniť sa je nám daná každý deň. Len smrť nám ju vezme. Smrťou sa uzavrie stav života človeka. V tomto zmysle môže byť niekto uzavretý, a teda mŕtvy už zaživa. Je mŕtvy, aj keby mal dobré telesné zdravie. Žije ešte prakticky a biologicky, ale nežije už ľudský, pretože zostal stáť. Takýto človek uzavrel predčasne svoj život - žije už len ako múmia. Netvorí nič nové, zostáva tým, čím bol vo chvíli, keď rezignoval.

Ježišovo tajomstvo pochopí len ten, kto má otvorené srdce.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku